

Kas tõesti riik kui kunstiteos???

Riik kui kunstiteos metafoorina on kaunis – kuid reaalsus???

Inimesed, kes töötavad reaal- ja loodusteadustes, on õnnelikud inimesed, sest loodus on neile andnud täpse raamistiku looduseaduste näol. Jah ka teadlased võivad eksida interpreteerides üht või teist nähtust, kuid lõpptulemusena looduseadused panevad asjad paika.

Vaadates aga nende seaduste peale, mis loodud siinsamas saalis, kahjuks see nii ei ole. Seadused, mida loovad inimesed, on ebatäiuslikud nagu inimesed isegi, mis annavad suuri võimalusi erinevatel inimestel neid erinevalt tõlgendada.

Olen mõelnud, miks lõi Looja – ma ei tea, kes või mis ta on – inimese? Arvatavasti soovis ta, kui oli nii umbes kolme minuti vältel kogu Universumi valmis teinud, et oleks ka keegi, suudaks tema suurepärase töö hinnata.

Kahjuks ei arvestanud ta ühe asjaga. Sellega, et *homo sapiens* muutub ülbeks ja hakkab maailma muutma oma soovide järgi, mida juhivad võimu- ja rahaahnus.

Minu ühe armastatuima autori Mihhail Bulgakovi romaanis „Meister ja Margarita“ esitas Jeshua

kohtumisel Pontius Pilatusega oma nägemuse riigist kui tõelisest kunstiteosest.

Ja selle eest maksis ta oma maise eluga.

Tsiteerin: „Muu hulgas rääkisin ma,“ seletas vang, „et iga võim on vägivald inimeste kallal ja tuleb aeg, kus pole enam ei keisrite ega mingit muud võimu: Inimene jõuab siis tõe ja õigluse riiki, kus mingit võimu enam tarvis pole.“ (tsitaadi lõpp.)

Kaks tuhat aastat hiljem sadas Moskvas Saatana varieteeseansi ajal saalilaest alla kümnerublaseid. Ja kui kõik neid entusiasmiga püüdsid, ütles Woland oma abilisele: „Inimesed nagu inimesed ikka – armastavad raha ja harva nende südamesse vaatab ka kaastunne.“

Mis te arvate, mis juhtuks selles saalis homme, kui laest hakkaks sadama 500 euroseid?

Tulles Bulgakovi „Meistri ja Margarita“ juurest kaasaega, kahekümne esimesse sajandisse, arvan, et midagi ei ole muutunud. Raha ja võim on jäänud inimestele sama armsateks, nagu aastatuhandeid varem.

Kui kolmkümmend aastat tagasi unistati siinsamas saalis vabast Eestist, demokraatlikust riigist, siis – kas me oleme täna sellele lähemale jõudnud?

Ma olen hakanud sügavalt kahtlema, kas Eestis eksisteerib demokraatia.

Miks ma olen muutunud selliseks pessimistiks?

Jah, te arvate õigesti – minu pessimismi allikaks on puidurafineerimistehas, mida planeeritakse ehitada Tartu külje alla ja see, et sellele astusid vastu kõik Tartu volikogus esindatud erakonnad ja valimisliidud, ei tähenda midagi.

Puiduärimeeste arvates on Tartu kõige parem koht, et saada maksimumkasumit. Mis on rahva arvamus, pole tähtis, kuna neil on seadus ja seadusi tuleb täita.

Ja Eesti Vabariigi Valitsus korrutab klaasistunud silmadega ühte ja sama – ikka seda, et tuleb uurida.

Tundub, et Eesti tänane valitsus elab veel Faehlmanni muinasjuttude ajastul, mil toredad loomad Emajõe valmis ehtasid. Nagu pärast seda polekski keegi huvi tundud Emajõe olukorra vastu, aga vaat praegused uuringud annavad meile kõigile uut teavet.

Vastavalt Eesti põhiseadusele on kõrgeim võimukandja meie riigis eesti rahvas.

Mis õigusega ignoreerivad Eesti Vabariigi Valitsus ja parlament Eesti suuruselt teise linna – Tartu Ülikooli, Eesti Maaülikooli linna elanike ja Tartumaa

omavalitsuste liidu arvamust? Kas see on demokraatia?

Ja lubage küsida, kus on antud küsimuse puhul meie president?

Kas ta ei võiks ka rukkist välja tulla ja natuke häält teha?